

17

240

242

WYSTĄPIENIE SZEFA SZTABU GENERALNEGO WOJSKA POLSKIEGO
GEN. BRONI F. SIWICKIEGO PODCZAS OTWARCIA NARADY SZEFÓW
ZARZĄDÓW WYWIADOWCZYCH SZTABÓW GENERALNYCH /GŁÓWNEGO/ ARMII
PAŃSTW UW - 21 PAŹDZIERNIKA 1975 r. W JADWISINIE

/od godz. 8.00 do 9.00/

SZANOWNI TOWARZYSZE GENERALOWIE !

SZANOWNI TOWARZYSZE OFICEROWIE !

Witam Was jak najserdeczniej w imieniu Członka Biura Politycznego Komitetu Centralnego PZPR - Ministra Obrony Narodowej Towarzysza gen.armii Wojciecha Jaruzelskiego oraz własnym, jako przedstawicieli bratnich armii w stolicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej - Warszawie. Spotkanie z Wami w Warszawie jest dla nas przyjemne również dlatego, że nosi ono symboliczny charakter. Właśnie Warszawa dała swoje imię potężnemu sojuszowi wojskowo-politycznemu naszych armii, naszych narodów - Układowi Warszawskiemu.

W ciągu swojego 20-letniego istnienia, układ ten zapewnił rozwój naszych narodów na drodze budowy socjalizmu i komunizmu, zapewnił bezpieczeństwo bratnich państw, odegrał wyjątkową rolę w umacnianiu pokoju na całym świecie. Wspólna polityka partii komunistycznych i robotniczych państw Układu Warszawskiego, przyjaźń między naszymi narodami, moralno-polityczna, ekonomiczna i wojskowa potęga naszych państw gwarantowały sukces leninowskiej polityki pokojowego współistnienia, stały się podstawą poważnych osiągnięć krajów wspólnoty socjalistycznej w dziedzinie odprężenia międzynarodowego.

Wiodącą rolę w ustalaniu i realizacji w praktyce zasad pokojowego współistnienia państw o różnych ustrojach odegrała leninowska polityka Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i innych bratnich partii.

Narody bratnich państw i postępowe społeczeństwa na całym świecie wysoko cenią ogromny, osobisty wkład Sekretarza Generalnego KC KPZR Towarzysza Leonida Breżniewa w dzieło odprężenia. Duży wkład w tę szlachetną sprawę wniósł także I Sekretarz KC PZPR Tow. Edward Gierek i przywódcy innych bratnich marksistowsko-leninowskich partii.

Oceniając doniosłość powojennych zmian, jakie zaszły na europejskim kontynencie, Tow. E. Gierek w czasie uroczystości obchodów 30 rocznicy zwycięstwa nad faszyzmem oświadczył:

"Ustanowienie i umocnienie pokojowego ładu jest wielką historyczną zasługą Związku Radzieckiego i całej wspólnoty socjalistycznej. Jest to zasługa - istniejącego od dwu dekad - polityczno-obronnego Układu Warszawskiego".

SZANOWNI TOWARZYSZE !

Znamienną tendencją współczesnej sytuacji międzynarodowej jest dążenie do odprężenia. Ten pozytywny i korzystny dla sprawy socjalizmu zwrot w stosunkach międzynarodowych jest jednakże dopiero wstępnym etapem na ciernistej drodze do kompleksowej normalizacji sytuacji w świecie.

Proces odprężenia objął przede wszystkim kontynent europejski i sferę polityczną, w minimalnym natomiast stopniu -

najważniejszą dla bezpieczeństwa międzynarodowego i pokoju - sferę militarną.

Sytuacja międzynarodowa jest nadal wysoce skomplikowana. Nie uregulowany pozostaje problem Bliskiego Wschodu, istnieją ogniska napięć na Półwyspie Koreańskim, subkontynencie indyjskim, w Afryce i Ameryce Łacińskiej, nie zostały zlikwidowane przeżytki kolonializmu i neokolonializmu, nie ustają próby ingerencji państw imperialistycznych w wewnętrzne sprawy innych krajów.

W tej sytuacji nie możemy ulegać złudzeniu, że zakończona niedawno Konferencja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie stanowi kapitulację przeciwników odprężenia. W krajach kapitalistycznych, obok kół reprezentujących realistyczne tendencje, działają nadal aktywnie wpływowe zimnowojenne siły, stawiające na politykę zbrojeń i konfrontacji militarnej z państwami wspólnoty socjalistycznej.

Świadczy o tym między innymi agresywna polityka państw NATO i ich stosunek do wiedeńskich rozmów rozbrojeniowych. Jak wiadomo, państwa te upierają się przy swojej asymetrycznej formule, dążąc do zmiany na swoją korzyść ukształtowanego w Europie Środkowej zrównoważonego stosunku sił.

Doświadczenie i wnikliwa analiza dzisiejszej rzeczywistości wskazują, że akceptacja procesu odprężenia przez imperializm ma charakter wymuszony. Państwa zachodnie, a przede wszystkim państwa NATO, traktują odprężenie jako czasowe "zło konieczne", upatrując w nim możliwości dywersyjnego osłabienia spójności i jedności światowego systemu socjalistycznego.

Obserwuje się typowy dla polityki państw imperialistycznych dualizm - głoszenie haseł o odprężeniu przy jednoczesnym narastaniu potencjału wojennego.

Militarna zdolność NATO do wykonania uderzenia systematycznie wzrasta. Składają się na to takie m.in. czynniki, jak: rozwój i doskonalenie broni jądrowej; rakietyzacja i nasycenie sił lądowych nowoczesnymi czołgami; modernizacja artylerii oraz wprowadzanie do uzbrojenia nowych generacji pocisków przeciwpancernych, montowanych na śmigłowcach i transporterach opancerzonych.

Wyposażone w nowoczesną technikę bojową związki taktyczne głównych państw NATO są w stanie szybko ześrodkować się na wybranych kierunkach, wykonywać gwałtowne uderzenia ogniowe, rozwijać wysokie tempo natarcia, a także skutecznie działać w warunkach użycia broni masowego rażenia.

Wysokim współczynnikiem zaczepności charakteryzują się również - zwłaszcza na ŚE TDW - siły powietrzne NATO. Ponad połowę samolotów przystosowanych jest do przenoszenia broni jądrowej.

Rozwój mocy uderzeniowej obserwujemy również w siłach morskich NATO; systematycznie odnawiany i zwiększany jest liczbowy stan flot wojennych, a także modernizowane są i przezbrajane okręty bojowe.

Poważny wpływ na polityczny charakter, strukturę i potęgę wojskową NATO wywiera w dalszym ciągu RFN.

Udział w NATO stwarza dla RFN warunki umożliwiające jej, w określonej sytuacji, wykorzystanie całego potencjału

174
246

wojennego paktu do osiągnięcia swoich odwetowych celów politycznych.

Właśnie dlatego, podstawą polityki wojskowej rządu kanclerza Schmidta, podobnie jak i jego poprzedników, pozostaje ścisła współpraca w ramach NATO i pogłębianie sojuszu ze Stanami Zjednoczonymi. Stojąc na stanowisku dalszego rozwoju i doskonalenia siły uderzeniowej wojsk paktu, rząd RFN dynamizuje politykę zbrojeń, występuje przeciw tendencjom odśrodkowym w pakcie oraz przeciwko próbom zmiany kursu polityki Paktu Północnoatlantyckiego. Ta tradycyjna dla RFN polityka jest potęgowana w chwili obecnej obawą, że rozwój procesu odprężenia politycznego może podważyć podstawę do dalszego istnienia NATO lub osłabić jego siłę militarną. W ten sposób polityka wojskowa RFN jest niezmiennie ukierunkowana na umocnienie czołowej roli tego państwa w NATO i w Europie zachodniej, jak również na stworzenie przesłanek do zmiany istniejących granic państwowych w Europie. Temu celowi podporządkowano rozwój sił zbrojnych i przemysłu wojennego, jak również antykomunistyczną propagandę.

Równolegle z procesem rozwoju sił zbrojnych, przeciwnik nie rezygnuje ze stosowania różnych form "wojny specjalnej": poczynając od wojny psychologicznej, poprzez dywersję ideologiczną, a kończąc na organizowaniu przewrotów, zamachów stanu itp.

Posługując się całym zespołem środków politycznych, militarnych i ekonomicznych - siły imperialistyczne usiłują oddziaływać w kierunku zmiany układu sił w świecie na swoją korzyść, zabezpieczyć panowanie burżuazji, zahamować rozwój ruchów narodowowyzwoleńczych, co w ostatecznym przypadku ma na

215
247

celu powstrzymanie rozwoju sił socjalizmu, jako nieuniknionego procesu społeczno-historycznego.

Polepszanie klimatu politycznego w Europie napotyka na opór sił reakcyjnych. W ścisłym współdziałaniu z nimi występuje w chwili obecnej kierownictwo chińskie. Maoiści i ich poplecznicy w różnych krajach, realizując antysocjalistyczną, antyradziecką i antypokojową politykę, dążą do podważenia jedności państw wspólnoty socjalistycznej, jak również dyskredytowania roli ZSRR i innych państw socjalistycznych w walce o odprężenie i zachowanie trwałego pokoju. Z drugiej strony, nawołują oni państwa Europy zachodniej do bardziej ścisłego współdziałania - oddając w ten sposób usługi agresywnym siłom NATO.

SZANOWNI TOWARZYSZE !

Nie wnikając w szczegóły, którym więcej uwagi poświęci w swoim referacie Tow. generał Kiszczak, chciałbym podkreślić fakt, że rozwój potencjału wojennego NATO świadczy o dalszym wzroście zagrożenia rakietowo-jądrowego, potęgowanego groźbą nieustannie wzmacnianych sił konwencjonalnych. Postępujący proces integracji naukowej, w której istotną rolę spełniają czynniki militarne, oraz kooperacja w dziedzinie produkcji uzbrojenia i sprzętu bojowego sprzyjają osiągnięciu zwiększonej mocy potencjału wojskowo-ekonomicznego przeciwnika, który - jako istotny czynnik - należy uwzględnić przy ocenie zagrożenia.

W szybkim i prawidłowym opracowywaniu ocen uwzględniających wymienione warunki doniosłą rolę spełniają organa

246
248

wywiadowcze państw Układu Warszawskiego.

Ich rola nabiera obecnie szczególnego znaczenia. Oprócz bowiem dotychczasowych zadań właściwych dla wywiadu wojskowego, zarysowują się nowe, trudniejsze zadania. Między innymi, wywiady wojskowe powinny bacznie śledzić w jakim stopniu państwa kapitalistyczne realizują podjęte na europejskiej konferencji bezpieczeństwa i współpracy zobowiązania oraz ustalenia wynikające z innych umów i porozumień; powinny śledzić proces opracowywania i rozwoju zupełnie nowych środków walki zbrojnej, wykrywać zamiary i praktyczne przedsięwzięcia kierownictwa politycznego i wojskowego państw imperialistycznych, skierowane przeciwko państwom wspólnoty socjalistycznej.

Na wywiadach wojskowych państw UW ciąży szczególna odpowiedzialność w zakresie realizacji ich podstawowego zadania - tzn., wykrycia na czas i uprzedzenia kierownictwa politycznego i wojskowego naszych państw o przygotowywaniach przeciwnika do niespodziewanego rozpoczęcia wojny z użyciem broni masowego rażenia. Zdajemy sobie doskonale sprawę, że od wykonania tego zadania w znacznym stopniu zależą przedsięwzięcia kierownictw politycznych i wojskowych naszych państw podejmowane w celu zabezpieczenia interesów narodów wspólnoty socjalistycznej. Dlatego też kierownictwo Ministerstwa Obrony Narodowej PRL i Sztabu Generalnego WP ze zrozumieniem odnosi się do roli wywiadu wojskowego we współczesnych warunkach i czyni wszystko co jest możliwe w celu jego wzmocnienia, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb wywiadu strategicznego. Nie wątpimy, że taki sam stosunek do wywiadu reprezentują również kierownictwa innych bratnich armii. Inaczej, według naszego głębokiego przekonania, być nie może.

249

SZANOWNI TOWARZYSZE !

Wasza konferencja odbywa się w przededniu rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, która otworzyła nowy rozdział w historii stosunków międzynarodowych. Z tej okazji, chciałbym podkreślić, że właśnie Włodzimierz Iljicz Lenin w znanym wykładzie o pokoju, wygłoszonym 8 października 1917 roku na II Wszechrosyjskim Zjeździe Rad, proponował wszystkim walczącym narodom i ich rządów rozpoczęcie rozmów w celu ustanowienia sprawiedliwego i demokratycznego pokoju. Pierwsze państwo socjalistyczne proponowało całej ludzkości pokój i rezygnację z przemocy w stosunkach międzynarodowych. Lenin wypowiedział się za wyeliminowaniem wojen w stosunkach międzynarodowych, jednak nigdy nie przenosił tej zasady do dziedziny walki klasowej. Dlatego też, walcząc o umocnienie i realizację polityki pokojowego współistnienia, należy kontynuować walkę klasową, nie rezygnować z niej, jak tego pragnęliby przedstawiciele burżuazyjnej ideologii. O tym fakcie, Towarzysze, musimy stale pamiętać, w szczególności my - którym przypada w udziale bezpośredni udział w skomplikowanej walce dwóch obozów - socjalizmu i kapitalizmu.

Pozwólcie, Szanowni Towarzysze, wyrazić nadzieję, że Szefowie bratnich służb wywiadowczych armii państw UW uczynią wszystko co możliwe, aby wykonać stojące przed nimi odpowiedzialne zadania. Mam również nadzieję, że Wasza Konferencja wniesie nowy wkład w sprawę umocnienia współpracy między naszymi wywiadami wojskowymi i wpłynie dodatnio na wyniki Waszej działalności.

Dziękuję Wam Towarzysze, za uwagę i życzę owocnych obrad.